

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ПОКРЪСТЕН**

chitanka.info

Тя е толкова влажна. Тази влага е навсякъде, къпя се в нея. После за момент тя изсъхва по мен и сякаш съм в пашкул от наситено желание. Не мога да се движа. Дори не мога да говоря. Устните ми също са залепнали от нея, защото съм пил от нея. Дълго... Прониквам в нея... В далечината усещам състието на утробата и. Плувам в това море от влага. Искам да падна на дъното, да си направя място там, където ще се оставя, но то се движи сякаш е вълна, която ме носи на гребена си, загребва ме, носи ме и пак така... Като отломка съм. Оставям се на течението и на приливо-отлива. Само за миг, но само за миг, стигам до Там. Усещам за миг, ама само за миг, как Там ме пуска като подвижен пясък в себе си, а после ме загръща, затваря, бързо. Точно в един такъв момент се извиквам и идвам — Там, в дълбоката плитчина, отворила се за мен. Усещам как пясъците се надигат, стават дюни и ме поглъщат като топъл бриз... Попивам така, както вятъра попива в мокротата на залезо-изгрева и разбирам, че има още от мен. Капка — туптяща, останала като въглен някъде на повърхността и идвам отново, малко, малка капка, чак ме боли... Боли ме от желание... Копнеж...

Така ли е бил покръстен Христос, от тази влага и в нея...

Мисля си, че да те желае жена е Божествен Жест...

Обзема ме някакво странно вълнение, все едно умирам. Успокояващо е. Не ме плаши и само за миг изпитвам чувството, че се отдалечавам от всичко... Но ми е трудно да се отдалеча от нея... Оставам...

Той е толкова нежен. Откъде взема толкова милави жестове. Откъде се е научил така да люлее, като люлка, от която хем искаш да стигнеш високото, хем да провлечеш крака по земята и да загребеш рохкавото, и да не можеш да се издигнеш, да останеш там, в твърдия рохкав жълтък на желанието. Гъвкаво пръстен е, рехав, завъртащ ме в едната посока, като вятър на свобода и после внезапно завихрящ ме като тънка паяжина на другата, така, че докато се опомня и добия представа за движението, някъде по калната ми пътечка, са се затичали всичките ми сокове, търсеци, молещи, очакващи, желаещи. Миговете изтичат в струйчица, която той усеща и се въргаля валя в нея, като новородено, което търси най близката си среда — влагата. Очите му стават наситено вещерски, сякаш с тях нарежда магия за тръгване.

Виждам как зениците се разширяват давайки ми да удавя в тях неумението си да плувам, разпервайки всичките ми кални поточета по ствола му. Нямам сили да се засиля сама. Той ме люлее. Нагоре, надолу, високо загребване, нисък полет... Усещам се жива повече, отколкото ако пия вода в горещ летен ден. Така понесена върху нежните мъжки ръце се оставям да бъда водена — за него, от него, през него, до нас. Това ли е желанието... Копнеж ли е... Има ли нещо друго, което може да бъде прекръстено, което да покръстим в себе си... Разбирам, че иска да остане с мен, в мен, до мен. Усещам приливи, отливи. Усещам как внезапно събрала потоците си олеквам до безтегловност щом ги напие с вихрушката си. И той го разбира. Омесваме се, дотичали запъхтяни заедно до малката капка, която ни чака още в началото на пътя. И оставаме там... Въпреки, че си тръгваме... Оставаме...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.